

— Тогазъ, ти не бивай такава, — почна да я съвѣтва Павелъ. — Преструвай се. А ние ще си бждемъ каквито сме си. Инакъ, кой знай...

— О, не мога повече, Павле, не мога, — презъ сълзи отвърна Царка. — Нѣмало погрозни мъжки отъ тѣзи: да мразишъ човѣка и да му давашъ младинитѣ си; нѣмало по-сладки часове отъ тѣзи да обичашъ и да се отдадешъ на любимия си... Павле, азъ не мога безъ тебе; не мога съ него. И ако ти не ми дойдешъ на помощъ, азъ ще направя чудеса.

Тя говорѣше, милваше го и треперѣше отъ мъжа и радостъ.

Павелъ я гледаше и незнаеше какво да ѝ каже.

Той мислѣше: